

הַנְּאָשָׁם

שית לא קטנה, לא חלשה, אינטנסיבית מאד, בעלה עצמה, בעליה יכולת גנזה, שעודה דוחקה מאד מלהתגלוות בכל כוחה. והעובה שדורשים מאתנו וומבעים מאטנו בוחזם, שקוראים אותונו לגלויות, פירושה שמדוים בוחזנו, פירושה הכרת מהותנו, ועל תוא ההלכלה הזאת קלה בעינינו! בן הדין לאביב הגברים וכך הדין לבני הנשים.

גם לגביו גויסו וגבורים תלכנו בדרכן הוזאת.
ולכארזר הימה תקופת, כאשר אפשרו הגיים
הHIGHLY הימיה כמעט בשבי תברים היה להנוגים
להחפורות שטם והוא מפקד צור אמרנו: לא
ייחכו שבחמה, לא יתacen שלא נשתחף במלומה
הוזאת ביחס כאשר קרבת כל כך לשעריך אדר-
צנו. חוטבי חבירינו, החמון לא קטן של אנשי
הישוב הימייסו לפקוד לנוור הוזה, אשר זה
הייה הדבר שהיה בחוץ באחו רגע ושהיה אף
שי' באומו הרען.

הבריטים לכארה הם פשוטים ולא מגנרטים.
אך על פי כן השאלה שניות במלחוקת. וישנו
ויכוחה בתוצאותנו, גם בין הנשים וגם בין התגברים.
על תגיזס. אינני יודאג, אם יש מוסד שניקה
מן המחלקה הזאת וממן הזכאה הפנימי הזה.
איןני יודאג, אם נוכל להזהר על כל מobicוה
בשאלת הגויס. הוא משתלט גם בזיכח על
גויים נשימים. צבל אונן המניות הפנימיות,
כל אותן המעצרים הפנימיים — בغال אי-
ביבם מוקומן בסמוך למושביהם. — כל דבר

אשר הינה, לו היהת האשה שבתוכה נדונה חיות שמאחורי הפרגון הצעיף, כי או שאין אתה מטעורה כלל שאלת גיוסת. אבל שחרורנו כמו שהנני,طبعי היה זה דבר הגדועה הראונה-בדבר תביעת האשה להתיישב בלבלי, מוקמה בהתיישבות, ממשך, בחיה וריגנות וחברה, מוקמה בהגנה חרוץ למפרענות גורל השאלה מזאת. הבירור ימל היה רך וחשאלת, ועובדיה היא, שכאר לראונה באם הייעוצת ארגוני הנשים בארץ, אשר מועצתן לאפערות, ג. א. חברות תבונתו נטולת בה כל מוכביד מכך, כאשר היא בא בדרישת מאות המולדות שלנו להתייצב בראש המעלכה זו זאת כלפי המשלה והצבא — לא רק שבקרב שלטונות הצבא אתה שלילה גם כהה לגבי הרעיון הזה, אלא גם בקרבת המולדות שלנו, — ואין אני רוצה להציג את עצמי מן הכלל — שורה ספקנות דבון, כדי לנתק ביטויה לך מאה, אם בכלל עלול הדבר הזה, ביום מלחמותיהם. במהלך הלחפה לשאלת מעשית. אבל מה ששאל עשה השכל, עשה הזמן, עשותה השתלשלות המלחמה והוכת שוב לי פוגא ואירועים אחד הוא. בתוך המלחמה המתוחלת במאה ד-20 לאחר שואה כבשה לה את אשר כבשה, לאחר שבראש המלחמה הזאת צוועות מדיניות,างננות גלויה, ברוטיה — ב민ה שיטעם בישובן תאיין של חברה אנושית המשותפים עם חברות נאות רוות לגבי מעמד האשה, תפונה ותביעת גם אין האשה אשר בתוכנו, גם לה תניתן האפשרות להתנדב לשירותי הצבא.

הפרה בכוחנו

זהענין איבגו רק עניין של זכות, העניין הוא עניין של צורך ממש. אילמלא היהת תביעה האשה העבריה בארץ ישראל לקבע את מקומם בחסות המלחמה בארץ ישראל בסתורה — לא היה על דעת שום שלטן מן השלוטנות האזב'אים לטפל בשאלות נשים גויס נשים בארץ ישראל או במזרחה התיכנן. אבל גם לאחר שהייתה הדר בישות וביחסם בימיים. אילמלא הייתה הארץ מוקפת טבעת אש, אילמלא כה קשה היה להיבר קיע את שבעת האש הזהות ולהחיש הנג'ת תגבור רת, אילמלא בלה היה המצב בפועל, של חיל רגלים כל איש, כל חייה,אנשיות במלואה זואות היהת כה יקרה, כי א' כל התביעה זואות ולבוכת ההכרה על זכותה והכרה על קיפחו ועלボונן הכרוכים באירועות — לא היהת מועלית לאשה לכמוש את מקומות אבל בא' כל הדברים האלה וציענו, והצורך מהודקנות לנו הן מקומות הכהה. אם יש לנו הרגשה של איזה כוח שהוזען כאן בארץ, אם נכון הדבר שאנוינו ממש מוגערין היחיד של כוח מוגובש שיש לעם העבר בערים כולה, ועם כל קטן תגרעין דתיה, הרי זה מוגערין גואלינו ביריות הארץ בהתייחסו או

הַדָּצָא חַמְשָׁה שֶׁנְזֶה
חַמְשָׁה שֶׁנְזֶה
לְרֹצֶן לֵי, לוֹ יְכֹלֶת לְהַסְפֵּק בְּהִסְבָּרָה נְקוֹדוֹת
סְטוּמוֹת שְׁבָרְשָׂה וּמְהַבְּגִיה הַמְעִשָּׂית וּבְמִסְיָרָה
רַתְּ דִּינְוּתָה שְׁהִזְוֵן אֲוֹלֵי מִסְיָרָה לְסִילָּק כְּמַתָּ
אַיְרָבָנוֹת. שְׁגַנְתְּרָבָנוֹ לְמַזְרָךְ הַפְּרָשָׂה הַזָּאת.
אָבֵל לְדָאָבוֹנִי רֹבֶּה אַיְנָנִי יְכֹל לְהַרְשָׂות לְעַצְמֵי
אַתְּ דְּקָלוֹת וּזְפָשָׂטוֹת הַזָּאת, כִּי עַזְבָּה הִיא
שְׁהַזְוֵן אֲשֶׁר הַזְּעִידָה נִגְשָׂה לְזֹן עַלְיָה הַעֲרָבָה
שְׁנָיו אַצְלָנוּ בְּמַחְלָקָת. וְלֹא דָק שָׁנִי רָזָאת אֲתָה
עַצְמֵי מְתוּיבָה לְהַבְּנָס לְמַחְלָקָת הַזָּאת, אַנְיִ רָזָאת
אַתְּ עַצְמֵי גַם וּכְאֵי לְהַבְּנָס לְמַזְכָּה, מִפְנֵי שְׁהַעֲנֵן
הַעוֹמֵד עַל הַפְּרָקָן אַיְנָנוּ עַנְיָנָה שֶׁל הַאֲשָׁה בְּלֶה,
הַזָּוּ וְעַנְיָנָה שֶׁל כְּלָנוֹן. בְּעַצְמָה יְשָׁאָן שְׁוֹי וַיְכוֹחִים
שְׁנַתְּלָמְבָוּ וּנְתַבְּכוּ יְהָדָה, וּשְׁנַיְלָמְבָוּ כָּאֵחָד הָם
נְחַלְתָּ בָּלָם. וַיְכֹתַב אֶחָד הוּא הַוִּיכָּוח עַל גִּגְיוֹן.
הַיְמָה הַאַחַר הָוּא הַוִּיכָּוח לְבִירּוֹתָה, אָבֵל גַּם
הַגְּנוֹת וְדֹאי שְׁכָלָנוּ שׁוֹתָפִים לְבִירּוֹתָה, אָבֵל גַּם
שְׁאֲלָתָה הָאֲשָׁה — מָקוֹם הָאֲשָׁה בְּחִבְרָה הָאָנָרָ
שִׁיתָּה מָקוֹם הָאֲשָׁה בְּחִבְרָתָנוּ, מָקוֹמהָ בְּחִבְרָה
הָאָנָשִׁית הַגְּלָתָמָת, מָקוֹם הָאֲשָׁה בְּעַמְנוּ הַגְּלָתָמָת
— אַיְנָנה שְׁאֲלָתָה הָאֲשָׁה בְּלֶה, וְתִי שְׁאֲלָתָה
הַכְּלָל כָּלָן.

ישאלני אם אני רוואה את חנוך הזה גם
במסגרת המשויגת הקיימת כמביטה לחלוtiny,
אני אומר: לא כשם שאנו רואה את עין
היהדות היהודית לגביה הנברים כמביטה לתל-
ein. אבל אם מהיה התגבורות, אם דבר הזה
זהה, אם זאת מהיה מציאות ומלוחה היה-
תוארכה ייחידות יהודית אונחנו נאבק ונלחט
ואם יהיה נסיגות לערבוב — נעמד בפניהם,
ואם תהיינה אפריזות לזרף — ושיג את
הדבר הזה כמו שגולחמן וכמו שהשונו לגביו
מחירות הגברים. לא בגין גיסן הגברים אונחנו מותשי-
לים. בשלב הרובל יותר גבוהה. ישנה הדאה
עקרונית גמורית בזכות הנשים על ייחידות
יהדות. וכך על פי כן אי אפשר לראות את
הבר להה כמביטה בஸורין, כקנווע ביטט-
ר. רק החרים, הטעול, ההייאקוט וע-
ל הוכות והפנות הייעילות. ישירנו את הדבר הזה
יחספו את דבר הזה לנכס חי, לדבר של
קיים. אבל מי שבסורן שניות
נשים יהודיות בארץ ישראל ניתן להתגשם
ונאפשר ליזור לו דמות שתוא ראייה לשם
רק בדרך זו של שירות עם ייחידות
צבא יהדות. אלה שמים את כל עין גיש
הנשים לאל. עליינו לדעת, מה זה אמרת
שירות של חילות יהודיות ביחסות של גברים
יהודים. הן מוכלנה לבשל, הן מוכלנה לשורת
אולי אחת, שתים או שלוש בפלגה מוכלנה
לעטוק בעבהה משודדי. אחת או שתיים מוכל-
נה לשורה בהרבה יונגו הרל מג שאומר —

כיה יעבדו במשכן ואות האלוהים. אמר שאלון
תשורתנה הנשים ביחסות יהודיות, ברור שהוא
מלוטר על נזנות, האם מוכן מישחו לאחורה
בשם מתנדבות יהודיות בארץ ישראל על מק-
ארע הנוגחות? ברור שהוא מורת את זאת מתחילה
גם על עבוזה משודדי, לא ועל לבלוות
בפלוגת קתנה, כי אם על עבוזה משודדי במפל-
בכלל. האם לא עובדות בחזרות יהודיות במפל-
קדיה בירושלים? האם לא עובחת בחזרות
יהודיות מארכ'ישראל, חוברות טברית צויה
במפקדה הראשית באחר? מותר להן לעבד
שכירות עיבריאליות ואמר להן לעבד כמתגיישי
סות? אם יש צורך בעבודות משדר לצבא
והישוב יכול לספק את כל אלה, שלא יצטרכו
להביא כל כוח משוריין מאנגליה באורוון שמא-
ציצים. אותו או באניה שטביעים אותו —
על היישוב לחתת את הכוונות האלה. כל האומר
„שירות נשים רק ביחסות יהודיות“ ברור שהוא
ሞותר לנגררי על שירותי בתיה חולמים. ואם
פעט יזידמן שכחורה שלטו תטפלו בבית-חולמים
זה או אחר בחיליל היהודי, לא כדאי לנו הדבר?
אם יש עובדות מעבדה, מסוכיסטיות ורוקחות
יהודיות יש צורך בכך — אנחנו יכולים למגע
אנו מלהתנו?

— הצבא מוכן לגייס נשים לנוגות. לעת עתה
חושבים לקבל רק נשים שידועות כבר נהוגות:
אך מנהיגים פחה לאמון נשים — משך הור
מן ומוכנים למתור חפקדים שווים לנוגות
— לאובלה בחור ערים, בין עיר זגמל, בין
נמל ומחסנים גםם בין ערים. וככלות משך
הזמן להפתח פלוגות יהודיות של נוגות. מי
שגורש שרוט רק עם תחירות יהדות, ברור
ההבדל בין יול ובתבבון בזאת

22 שעה אחור על צהובאותו נזאן
צמצם גויס הנשים בתחום השירות העירוני
ביחדות יהודיות פירושו — הוושנין שככל

ב מ צ י א ו ת ב מ י ז ה ש י ש נ א , ו ה ה כ ר ע ה ש ח ה י I ק ים ה אלָה , א ש ר א י לו ת ה י מ ש ק ל מ מ כ ר י ע , ה י O ר ל כ ל ים ב עצֶם ל מ נ ע א ת כ ל ג י ס נ ג — ה מ ל א ה כ ר ש ת ה ת ה י מ צ י א ו ת ש ל ח י ל ו ת ש ל H י ל ו ת י H י ל ו ת ו י H י ל ו ת ה נ ת כ ר ע ג נ T פ ר ע ל ים מ תח ת ל ס פ ה ת כ ר ה ב ד י נ ע ל ג י ס א י ש כ ב ל ל ה נ ב א , א ט ת כ ר ע ג נ ל ח י ו ב א I א י נ L ש ל ל ה ל ה צ ל ה א o ל כ ש ל ז א o א ב ל ש ו M ה כ ר ע ה א ת ה ר ת ל א ת ח כ נ מ א ש ר ע צ מ ה מ ע ש T ה ק ב ו ל נ ג נ ה אלָה ה י א ו ת ה מ ת ש ו ב א : ר א ש T ש ד ב ר מ ה ש ה ו א M כ ר י ע ב ג ד כ ל א ל ה

יחס חיובי והטלת חובה
ומשם שישנו ימוך כזה בתוכנו, לא
יתכן חיוב (במונע של הטלת חובה) על ידי
המוסדות. לא ניתן אותו חיוב שניות לא בגין
הגברים. קודם כל מסיבה מעשית, מפני שאין
הטלה לו, מפני שהדעת מחלוקת,
וחדשות מחולקות מפני שחיובו הוא בכל שלב ושלב
של הפעולה המדינית הזאת. אם האשה מהכבה
לחיבר, עליה לידע שגורל הדבר יובילו, והוא עומדת
הוכרע החולצות המתנדבות בחווית זאת, היא עליה
בלדעת זאת. היא נורעת מזאת — חרעת, היא
אינה נורעת מזאת — תנדב. זאת הברירה.
אבל עצם התביעה לחיבר, שושמעה מעל
במאות תשובה בתוכנו, מהיבית קצת ניתהה
בשםה התביעה נזאת גם לגבי גיטס הגברים.
מי ישלם? היו שני מני טובעים להטלת
חובתה. דיו אנשים שהיו בעצם מחייבים אותה,
הගים, שבעצם התנדבו ודרשו מאוחדים להחיה
נדב לפני השאה חיוב המוסדות. אבל מתוiron
חרודה לאורל העון, כדי לקדמו, כדי להדרו
הם באו בתביעה אל המוסדות להטיל חובה
להפוך את ענין הגיטס מענין של רשות לעניין
של חובה. אבל היה גם אחרים שאמרו: איןנו
יודיע, אם אני צריך להתנדב, אם חייבוני —
תנדב.

השאלת היא: אם אלה שאמורים עכשוו
„תייחסן טובים — החברה תתגיים“, האם היב
טוב עימם את החיבור הזה או אינום תובב
עם איזו? אם הם מוחבעים את החיבור הזה
— למה הם מוחבים? מודועם מה איןם מעדכנים
את זההנדבות? או אם הם אינם מוחבעים עט
החברה דותה, אם הם אינם מוחביבים את עצם
ההתנדבות, אז צורה מסוימת יש להם לדרכו
חיבור, ואיה מסקל מוסרי יש להביעת החיבור
בכל? החיבור מוחנה, בעצם, ביכולות הנפשיות
של טובי האניבור להחותנד. החיבור לא יתחל
לפני המעשה, אלא רק לאחר המעשה, ד'
כשלב יותר גבולה בהתקפות העזנן.

וכשם שלגבבי החזיב, אך הדבר גם לא גבר
כמלה ולכמה עוגנים אחרים. החשובים מעד לעורר
תנוועת התנדבות האשת: ^{עלינו}^{להאבק} ואנחנו
יכולים להציגם בשביב החיליה העברית ר
tower כדי מעשה ולא בתנאי קודם למשעה.

**צירוף ייחידות גשים ליחידות
אבן נוגה בוגם**

בזכים אלה, אשר אילו היה משקלם מכריע, היו עריכים בעצם למגע את כל גיסונו — הם ביחסים ובלא ידעים צפים על שטח ההכרה פרוטוטיפ מתחת לשף ההכרה בדיין על גיס האשה. והחשובה על כל הקושיות, הפסיכות התקובנות האלה היא אותה התשובה: ראשית, שדבר מה שהוא מכך נגד כל אלה בחזית היה את זו אינה הוחית היחידה שלנו, אבחן עמי דים בຄמה חיויות. החוויות אין נפרדות. הכלים שלובים, הכל מצטרף לחשבון אחד.ascal אותם הקיפויים ותעלובנותם בל' אותה החולשת המalarmת שלנו, שאנו חזו נפרדים בעדה באכזריות כזאת, היא אינה משקל שכגד תגייס, היא משקל הבלתי למען הגיס. אין אמר באים עושים כאן טובה למי שהוא זולתו, אשר כדי לעשותהאנטו צריים להתגבר על כל מיני מעוררים פגמים הנובעים מתוך הרגשת מרירות, אלא הדבר הזה דרוש לנו קודם קודם כל ואחרית הכל. בדרך זאת אבחן כובשים לנו את מקומנו,אנטו בונים את בחנו, אבחן מקרים על קיומו, על קיומו, על אפס וחומר של האחרים. מהרמא והרי בריה מה מערכת רק על ידי המערבה אפשר לכבות משחה, אם בכלל ניתן זה דבר בקיומו לבוש. אבל עבדה היא שהריכות ישנו.

לזיכוח על הגדבות היא ש-המקור השני של הווילט — שאלת ה-א-ש-ה. השאלה וזאת שוניה במחוקק לא רק בין גברים לנשים, אלא בקרב האברים יוגם. אם יש אחדות בקרב הנשים. אינני יודע, אם יש שברב צבור הנשים, לא רק בדברו, אלא בהכרח המביאה למעשים, אם יש אחדות בקרב הנערות החברות שלנו ביחס למוקומם ולוכותה של האשה. ברור: המשך הוא מעשה גוען. יש לנו חדש. לא הי' עוד תיליות בישראל לא הי' עד נשים עבריות במדים צבא. היינו יהודים במדים צבא מהרבה דורות — לא כיהור דים, אבל הי' יהודים במדים צבא. במלחמות העולמית הקדמת הי' גם גוזדים יהודים. שום דבר איננו חומר בהסתורתי, בדיוק באוותה ודמותו ובאותו אופן, ויש הבדל גדול בין היחסות שלנו ובין הגוזדים העבריים שהיינו — לשילדה ולחויב. אבל מחייבת תיליות לא חידשו היחסות שלנו במלתמה זאת. ממשיכות. אבל לא הי' לנו חי' היילה, והדבר הזה מפחים. לא ייפלאשרבים זרובות ברותעים מפני הקפיצה הזאת לתוכן מושכים. זה היה האפקות לא קל. בהיאבקות זאת לא חללו היהית הכרעה אך ורק על ידי הצעעה. מוכrhoות

לbove האכיפה על ידי המעשה. הספיקות, נמקי התחנכותו המתעדורדים לגב
גיים האשה אין דומה להם במקורו על גיבובים.
הגברים. כאן חסרים המשכלה הראשונית
הונחנים לגביהם הגרבים, מבחינת התם כמוני
הצבורית הכללית, שగבר יכול להיות
חייב, שיעודי הוא לכל הגברים. לגבי האשה
שנת כפירה, ישנה כפירה קודם כל, אם האשה
יכולה להיות חילתה. ישנה. כפירה שנייה, אם
תאשה הייחידה היא לכל הנשים מבחינה זו
במצבם המרכזי. האכיפה שיאתת כאן הערב לא
ירבעה במאלה וזאת באשון בלבושם הייחודי.

אפריל מאוד; היחידה מהיינֶה מפוזרת
זה לא מהיינֶה שות' בגדן. הטעישה
עם הנזולם הור תשair לפעים עקובות קשיים.
אליה יהיי חיים כלל ונבל לא קלילים. אבל
בשאנַי משווה לנגד עניין אפילו דבר קטן
ביזטור — הופעת בחרוזת יהודיות שלנו שחתה
נדמו בклוב דומיליט בקאריר או בклוב החמיי
ליים באלאנסנדייה, בפגישה עם חילילט יונדים
השבים וממן המדבר או מההמנוגות של חיל התעוֹר
פה בסביבה או מאייה תפkid אחר, כשאני
משווה לנגד עניין הగנות משופפות, מסיבות
משופפות של חברים ותဟוות שלנו במנוגות
שוננים, במקומות שונים בארץ. או בפינות
מןיניות שונות, כשהאני משווה לעניין הופעת
בחזרות שלנו בשירותה כחטיבת ג'ודית, ולזו
גם קטנה, כשהאני משווה לעניין את הייחון של
החותבות האלה בתוך דירותיהן, את הייחון
החברתיים והתרבותיים, את הופעת המצ'י
ארות העברית הדרמה דאגת וחרבה מאָר
אשר תחביב הרמה דאגת וחרבה מאָר
מצס' של טיפוח, אבל כדי יתיה
להתאמץ ולטפח את הופעת המציגות
העברית, זואות במדוי צבא על רkus, המלחמה
זואות כנגד העולם הור, וכשאני יודע — אני
יודע — זאת מניסין של פגשות שנות ים
אלפי חילילט בתנאים קשים ובסביבים מאד —
שםועל. לבל, חងכת את נצחונת הכהה
AMILIO החובה במלחתה הזאת — או אָנוּ
ירדע שumbed ללבוש האפר והה תבהיק דמות
וועליה מאָד של דאשה העברית אָראָן.

ידי האשה. אם האשה תחפוץ איתה, היא תחפוץ, אם האשה לא תחפוץ איתה הוא יקח תפו. והקטע הוזן, קלא מלך מן חווית האכפה לישוב שלנו במלחה זו. אין זה גודל וועוד, זה גמיש מאד. זה ניתן להצטמצם והתחריב - הכל לפי גודל התנדבות שלנו.hti אחראית מיניתת של האשה, אחראיות חברנית של האשה בתוך היישוב שלנו, אחראיות לדיןנית שלוח בשם היובי. שלנו לפלי חזק. אין יש שווין גמור. ניתן לבני כהן נבנין נברים. במידה שנשתמש בהן תלוי בוגר מדרני, ניתן אפשרויות גויס מסויימות לנשים. מידת שימושן בהן מלאי בנין כותנו המדיני.

אומדנה שאומר תהיה מוגמת — לכל היורט
200-300 מתנדבות. זאת איננה תנועת התנדבי
מה, זאת איננה תנועת גיוס, זאת איננה תרומה
של נשים העבריה בארץ ישראל למאמץ
המלחמה. זה איío יציאת קדי חווה אגרימית
סיפוק לאוון המעוטות שתגבירת. אבל הגייסות
לא בא כדי לגרום סיפוק למחזיקות בלבד,
הוא בא לגרום סיפוק לכל היישוב ולכלל
האשה — שהיא אפשרות לכל האשה העבריה,
לכלל היישוב היהודי, באמצעות הנשים, לתרום
את תלוקם במלחמה זו. אם עצם עניין גויס
האשה הוא מפעל של קוממיות לאשה, מדוע
היא מוכחה להגשים אך ורך בתור סורה
עדרך לביר ? מדוע היא אינה יכולה לאופיע
בנשיותה תרומתה לבלוגיה של האשם ?

אגני ייחוץ שאלת הבאים לדרישת הניל אינם עווים נזאת משום שהם רוצחים להוציאק את האשה במצב של נחותת דרגה. יש כאן חששות של פגышת האשה העבריה עם העולם הזה. אבל על ידי כך השאלת איננה פתרת. האשה איננה מושגנה את האמנציפציה שלה, אם היא חוששת בעצמה כאשה, באשה עברית, להטנג עם העולם הזה. ודאי שזהו דרך קשה. יש בה סכנות, תחיה בה הייאבקות מחייבת קשות. אבל הייאבקות זו זאת מוכחתה להתחילה המתהנה של האשה — היא מוכרכה להתחילה ממלכתן הכתيبة במשרה, מההאג שלב המכונה שהוא בידי האשה, ממדפי גומחן שהאיש מנהלת אותו — ופלוגה של נשים עבריות ארץ-ישראליות ינוליה לנויה מערצת מוחזקים מוזלים שאינה קיימת בשום פלוגה יהודית ובכדי הפלוגות היהודיות — היא מתחילה מהמבדדר מחדך הטלפון, מהמתבחן, — בכל המקומות הללו, תצא לפועל ההיאבקות זו זאת.

התפקידים ייחי תפקידי עוזר, אך הופע
האשה בחיים. האלה תהיה הולפה ע"מ א' מ-
של האשת. זהו כל ההגין של גויס הנשיות
זהוי כל ההזדקה של שיטוף ונשים במלחים
שלחו התפקידים שנמסרו להן על אחריותן ושה
תملאננה. אוטם כחטיבות שלמות. הייש שאל
בדבר, שאם יש בפלגות היחסיות תפקידי
הניתנים לוחמלא על ידי האשת, באוטם מיעוני
החולמים שמשטו בים, שחושוב לאין שעה
שתפקידים אלה יחולמו על ידי נשים שלגניות
אבל האם אפשר להבטיח זאת? נניח שהודין
הזה יתגשם, שבכל פלוגות באפס שלגני תהיי
15. נשים. זוו המcisומות? הרי אנחנו רוצחים בחטיבים
הנעות הולוגיסות? של לינה משותה
יזהר גוזלות. יש שאלת של אוכל משותף, של חזי
לנשים שחתונתה של אוכל משותף, של חזי
חברתיים. האפשר להבטיח לאיזו מתגיגת שזו
החייה זוקא בתרץ 15. אלה? האפשר לפסול את התפקיד
למperfער אהרות? האפשר לפסול את התפקיד
שאתירות תמלאננה? האפשר למחוק מרשי
הגבזנות שלגן את שבחת הנוגנות. העבר
בbatis חולמים ומחסנאותו, במשדרים גוזלי
זהם היה ירים את קון האשת? מי שאמור ד'
נדיבות כן, אבל אך ורק על מנת לשרת בי-
דות ערבית, הוא אומר למעשה: אל התנדבות

באותן עמודדים בה. הקטע הזה ניתן להזכיר כי יש לפניו קטע של חזית שאנו